

nægte, at den er der, men jeg er saa heldig at have Brevet med mig, saa vi kan hurtigt faa klaret, hvad der staaar. Maa jeg først sige i Anledning af Spørgsmaalet om de 8 Uger, at jeg rettede ikke nogen Bebrejdelse overfor Folketinget, men jeg har heller ingen Grund til at staa stille og af det ærede Medlem Hr. Kragh modtage Bebrejdelser i en skarp Tone: Det er en Sag, som haster, nu har du at skynde dig og lave de Regler, naar det er en Kendsgerning, at det er 8 Uger siden, jeg fremsatte Forslaget for det høje Folketing. Hvad angaar Spørgsmaalet om Meningens med, hvad der staaar i Nationalbankens Protokol, har jeg faaet en Udskrift af den, og jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere den. Den lyder saaledes: „Overfor den Situation gik vi med til nedennævnte Ordning, efter at Statsministeren havde givet Nationalbanken Tilsagn om, saafremt den nævnte Situation trods yderligere Støtte skulde fremkomme, at De da vilde gøre Deres til, saafremt Nationalbanken ikke længere mener uden Garanti at kunne holde Banken oppe, at saadan Garanti ydedes fra Statens Side“. Dette er skrevet til Hr. Statsminister Neergaard og derefter tiltraadt af Hr. Statsminister Neergaard.

N. Neergaard: Jeg gentager, hvad jeg udtalte før; og hvad den højtærede Minister har oplyst, strider jo ikke derimod. Jeg kunde naturligvis intet Tilsagn give, det var ganske klart, det fremhævede jeg Gang paa Gang under Forhandlingerne den Aften, der kunde ikke være Tale om at give Tilsagn paa Statens Vegne, der kunde kun være Tale om at tage under alvorlig Overvejelse, hvad der kunde ske, hvis et Sammenbrud skulde finde Sted, og et Sammenbrud af den Art, at Nationalbanken ikke ved egne Midler kunde magte det. Det var udtrykkelig det, som var Forudsætningen.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 106 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Afrustning m. v.

Forhandlingen genoptoges.

P. Munch: Det er med Tilfredshed, jeg har hørt de Udtalelser, som er fremsat af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og de to Ministre, som har taget Ordet under denne Sags Behandling, idet disse Udtalelser giver Udtryk for, at der fra Regeringens og Socialdemokratiets Side er en betydelig Villighed til Forhandling om dette Spørgsmaal. Den højtærede Udenrigsminister udtalte i Gaar Aftes, at han ansaa det for meget betydningsfuldt, hvis de flest mulige Kræfter kunde samles om en Militærordning, som kan blive den varige her i Landet. Det forekommer mig, at den højtærede Minister ganske har Ret i denne Betragtning; ogsaa under fredelige Forhold er det af Værdi, at Ordningen af Landets Militærvæsen sker i saa megen Forstaaelse mellem Rigsdagens forskellige Partier som paa nogen Maade muligt.

I øvrigt kan jeg ogsaa glæde mig ved den Fremstilling, den højtærede Minister gav med Hensyn til Danmarks internationale Stilling og folkeretlige Forpligtelser. Den Gang jeg sidst havde Ordet, udtalte jeg det Haab, at de ærede Forespørgere, der havde vendt sig til den højtærede Minister med saa megen Interesse for hans Standpunkt, ogsaa vilde lægge sig det paa Sinde, naar de nu en Gang fik det at høre. Dette var et forfængeligt Haab. Erfaringen har vist det. Aldrig saa snart har Ministeren taget Ordet og er kommet ned fra Talerstolen igen, før en hel lille Armé af konservative og Venstre-Forespørgere myldrer frem for at bombardere ham af al deres Evne uden at tage noget som helst Hensyn til Indholdet af, hvad Ministeren havde sagt, kun læggende an paa at volde de største Vanskeligheder for ham og Regeringen og lægge alt, hvad man kan bruge til den politiske Agitation, ind i Ministerens Udtalelser. Men jeg haaber, at dette er noget, der mere foregaar i Kampens Hede, saa at Opfattelsen og Fremgangsmaaden vil blive en anden, naar vi kommer til den egentlige Forhandling om Spørgsmaalet.

Den ærede Ordfører for Partiet Venstre, Hr. Brorsen, spurgte i Gaar med megen Interesse til det radikale Forslag af 1922. Jeg har ikke tidligere haft det Indtryk, at man indenfor Venstre nærrede en saadan Interesse for dette Forslag. Den Gang, vi fremsatte det, blev det behandlet med den mest grænseløse Ringeaft fra Venstres Side, men hvis Stemningen nu er af en anden Karakter, kan det naturligvis kun tilfredsstillende mig. Det ærede Medlem vil af de Ud-